

Estimaràs Déu i el Proïsme

Dll, 5/11/2012 per Catalunya Religió

[Contemplació de l'Evangelí](#)

Jesús respon així a un mestre de la Llei que li pregunta quin és el principal manament: “Estimaràs Déu amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tota la teva ment, i amb tota la força. El segon és: estimaràs el proïsme com a tu mateix. No hi ha un manament més important que aquest”. És el manament de l'amor del qual tothom en té necessitat.

L'escriba (mestre de la Llei) ha escoltat amb gust Jesús: “Molt bé, Mestre. Tens raó en afirmar que Déu és únic i que no n'hi ha d'altre fora d'Ell.” Fins i tot l'escriba interpreta bé Jesús en una altra afirmació que no consta en aquest fragment de Marc: “I que estimar-lo amb tot el cor, amb tota la ment i amb tota la força, i estimar el proïsme com a un mateix, val més que tots els holocaustos i sacrificis”.

Jesús escolta també a gust el mestre de la Llei. Li diu:

-“No ets pas lluny del Regne de Déu”.

Ja ningú s'atreu a fer més preguntes. Però nosaltres, com que som els seus amics, l'hi en fem tres de seguides:

Primera: Per què hem d'estimar Déu?

Perquè Déu és Amor. I qui cerca i estima l'amor, rep la comunicació d'aquest Amor i creix com a persona, mentre el qui “no estima no coneix Déu” (1 Joan 4, 8).

Segona: Com ho hem de fer per estimar Déu.

Jesús ja ens ha respost amb l'enunciat del precepte de l'amor: Estima Déu amb tot el cor. Tot tu. Que l'impuls més gran del meu cor sigui estimar Déu. Més encara: Que cap lloc del meu cor estigui ple de les coses d'aquest món que no són l'Amor de Déu: ple de l'afany dels diners, ple de por, o ple de l'afany de plaer i de comoditat.

Jesús ja ens ha respost: Estima Déu amb tota la força, amb tot el teu ésser. Amb tota la força vol dir “com els màrtirs”. Atenció, però: com els màrtirs del segle XXI, que n'hi ha de dues classes: els primers són massacrats a Nigèria, al Senegal i a d'altres indrets, com ho eren en els segles I i II. D'altres, però, més que donar la vida física, som invitats, valgui la metàfora, “a jugar en camp contrari”; som invitats a guanyar la partida de la fidelitat que acompanya la fe. I fe i fidelitat són dons de Déu en un món indiferent. Per això, són invitats també al silenci, no pas a una mística d'actes extraordinaris sinó a la “mística” de resar matí i tarde: al menys el Parnostre ben resat.

Tercera: com estimarem el proïsme? Com va fer el Bon Samarità?: a) obrint els ulls i mirant bé el que hi ha en el camí de la nostra vida: si en veurem de necessitats!; b) deixant que Déu ompli de compassió el nostre cor, com ho estava el de Crist; c) atansant-nos ja sense por i amb goig al desvalgut; passant a l'acció d'ajudar-lo. He evocat l'esquema essencial de la Paràbola del Bon Samarità.

No tingueu por que us manquin amics o coneguts en estat de necessitat. N'hi ha molta de gent mancada si més no de pau. I si vosaltres sou humans i sabeu escoltar us explicaran a vosaltres tot el que els hi està passant. Potser serà

suficient, per a començar, que demanem a Déu el do de saber escoltar.